

Let metuljev

Sedel sem na kamnitem zidu ob poti, ki je vodila dol v pristan. Bilo je jutro. Lep, jasen dan se je nakazoval. Proti morju je pihljal rahel in svež vetrič. Bil je pravšnji čas za jutranje sprehode ob morju, saj še ni bilo prevroče. Oko se mi je sprehajalo po strehah starih, kamnitih hiš pod menoj, ki so jih preletavali galebi. Od tukaj, kjer sem sedel, pristana ni bilo mogoče videti, saj so ga zakrivale strehe hiš, ki so kot lastavičja gnezda visela na hribu. Videl sem le del zaliva, ki se je kot trak vlekel od borovega gozda na levi proti zgradbama, ki sta bili na drugi strani zaliva in sta bili od tukaj v jutranji svetlobi videti kot dve beli sliki, pripeti na veliko sivo steno. To sta bila edina hotela v kraju in le malo turistov je prihajalo sem.

Leta in leta sem prihajal s starši sem na počitnice. Poznal sem vsako zgradbo v kraju, vsako skalo ob morju, vsa mesta, kjer se je bilo lepo potapljati, si najti školjko ali oprezati za ribami. Moja prijateljca Miha in Zmago sta bolj zaspaneta. Jutranjega sonca ne ljubita preveč, šele popoldansko jima da dovolj moči, da prilezeta na plan. Jaz jima v šali pravim martinčka in da bi ju bilo treba preimenovati. Tako so meni, ki rad zgodaj vstajam, jutra daljši del dneva in takrat moja martinčka zelo pogrešam. Čas mi hitreje mine, če izvlečem iz žepa orglice in si kaj zaigram. Vedno jih nosim seboj. Dobil sem jih kot darilo in se nanje naučil zaigrati nekaj melodij. Tudi takrat, ko sem sedel na kamnitem zidu in mi je že postajalo dolgčas, sem izvlekel orglice in zaigral nanje. Naenkrat začutim, da se nekaj dotika kože na moji desni nogi. Nagonsko odmaknem nogo in pogledam. Dvoje velikih oči je zrlo vame. Ušesa so mu visela skoraj do tal. Ko opazi, da sem mu naklonil pozornost, se povzpne s sprednjimi nogami na moja kolena. Poglej ga, kako lep pes, me prešine. Mislil sem že, da mi bo skočil na kolena, ko ga vrvica, na kateri je bil pripet, potegne nazaj. »Ne Piko, ne smeš,« slišim. Bil je glas drobne deklice, ki je z obema rokama držala vrvico, jo vlekla proti sebi in me radovedno gledala. Rekel bi, da je bila stara devet ali deset let. Imela je temnorjave lase, ki so bili speti v čop. Krasila ga je sponka, okrašena z marjeticami in svetlikajočimi kamni. Bila je oblečena v kratke rumene hlače in belo majico z rumenim ovratnikom. »A je tvoja?« sem jo vprašal, ne da bi jo pozdravil. »Ja, moj. No, moj in od mame je.« »Kje pa imaš mamo?« vprašam. »Odšla je v trgovino po nakupih, vsak hip se vrne. Rekla mi je, da ta čas peljem Pikija na sprehod in da ne smeva daleč. V tisti hiši tam zgoraj s stopnicami stanujeva, šele včeraj popoldne sva prispeli sem,« pravi in iztegne roko v smer, kjer so se za velikim figovim drevesom skrivale stopnice, ki so vodile v hišo. »Slišala sem, da si igral orglice,« je rekla in s pogledom se je dotaknila žepa na moji majici, kamor sem jih bil medtem spravil. »Ja, rad jih zaigram, kadar sem sam. Dobil sem jih v dar pred nekaj leti in od takrat so vedno z menoj in nekaj melodij sem se sam naučil,« sem dodal ponosno. »Ali mi jih daš?« me milo pogleda in se mi nasmehne. »Rada bi kaj zaigrala. Tudi sama se učim igrati na orglice, a sem jih pozabila doma.« »Ne morem! Daril se ne podarja naprej, ampak če mi daš psa, napravim izjemo.« »Ne morem, preveč ga imam rada, tega našega Pikija.« »Lahko pa ti ga posodim in lahko ga ti vodiš namesto mene,« pravi. »Zmenjeno,« in sežem v žep ter ji dam orglice. Ona seže v žep po robec, jih obriše, prisloni ob ustnice in prične igrati. Ne, ni mogoče, ni mogoče, me prešine. Proti temu igranju je moje igranje mijav-mijav, cigu-migu. Ali sem morda zardel? Ne, saj ni mogla videti. Zdaj, ko igra, gleda nekam predse. Ne morem verjeti, da ima lahko ena takšna deklica tako lepega psa, ki ga jaz nikoli nisem mogel imeti, ker smo živeli v stolpnici v dvanajstem nadstropju in mi ga starši nikoli niso hoteli kupiti, in poleg tega igra še tako lepo. Nemogoče, nemogoče! Ko konča, ji takoj rečem: »Jaz pa znam leteti kot metulj.« »Ne verjamem,« odgovori. »Mogoče v sanjah. Nimaš kril kot metulj in pretežek si. Metulji so čisto lahki.«

»Ne verjameš kajne, a je res.«

»Ne, nikdar ti ne bom verjela. Toliko sem že stara, da ne verjamem v pravljice. Pa dokaži, če moreš!«

»Metulji, se delam pametnega, »rabijo zrak in veter, da lahko letijo. Jaz pa vetra ne rabim. Jaz rabim le valove. Ja, letim na valovih. Tega niti metulji ne znajo.«

»Si že videla kdaj metulja, ki je letel na valu?«

»Ti pa po zraku, kot metulji,« me zabije.

»Veš, tam na vhodu v zaliv je velika skala. Tam letam. Lahko ti pokažem. Bi rada videla?«

»Težko si predstavljam, a vseeno bi rada videla, kako to izgleda.«

»Zdaj še ni mogoče letati, a popoldne bo mogoče. Takrat piha veter z morja in žene valove naravnost na skalo.«

»Pa to ni nevarno?« me vpraša.

»Kje pa?!« ji rečem.

»Stokrat, tisočkrat sem že letel s tiste skale kot metulj. Prideš pogledat? Danes popoldne,« jo povabim.

»Popoldne greva z mamo na plažo poleg pristana. Če bo mama dovolila, pridem.«

»Nič ne govori mami o tem. Prosi jo, če lahko pelješ Pikija na sprehod.«

»A misliš!« reče in me pogleda z velikimi rjavimi očmi.

»Torej se dobiva po kosilu ti, jaz in Piki v pristanu pri bitvah, kjer so privezani čolni.«

»Bom videla, nič ne obljubim. Joj, mama bo v skrbeh, ker naju tako dolgo ni,« še reče, mi pomaha z levico, z desnico potegne Pikija v smer proti domu. Gledam za njo, ozre se nazaj, kot bi vedela da jo opazujem in mi pomaha. Potem izgine za ovinkom.

Popoldne sem že kmalu pri bitvah. Umaknem se v senco velikega bora, ki mu veje segajo prav do vode, in opazujem barke, ki se zibljejo na vodi, in ljudi čez pristana na hotelski plaži. Ja, zdaj je na vodi pravi živ-žav. Tam prihajata Zmago in Miha. Prebudila sta se končno, a danes nimam časa zanju. Zmago že oddaleč kriči, ko me zagleda:

»Kje hodiš? Po navadi naju ti iščeš. Danes pa morava midva tebe. Kaj je narobe s teboj? In na telefon se ne oglasiš.«

»Mami mi ga je vzela, ker da preveč visim na igricah,« se zlažem.

»In kaj počneš tu ob tem času?« me še vpraša.

»Prišel sem se naužit še zadnje idile ob pogledu na te lepe barke, preden zapustimo morje.«

»Pusti barke, gremo se potapljat na Lom. Menda so tam metrski leščurji, zakopani v pesek. Hitro domov po plavutke in masko, midva imava vse, kar rabiva s seboj!« in pokaže na nahrbtnik, iz katerega gledajo plavutke.

»Fanta, žal ne morem, potem moram itak domov pakirat. Proti večeru pa se dobimo na pomolu.«

»No, pa se vidimo,« in izgineta po potki proti borovemu gozdičku.

Ja, kar dolgo sem čuval tisto borovo senco. Ali ne bi šel za njima, me spreletavajo misli. Morda nikdar ne bom videl metrskih leščurjev. Kaj pa če pride ona ravno takrat, ko odidem? Moram še počakati!

Kako pa ji je sploh ime? Vem za ime njenega psa, njenega imena pa sploh ne. Lepo! In če grem za njima, nikdar ne bom mogel voditi tako lepega psa na vrvici in nikdar ne bom vedel, kako ji je ime, in nikdar ne bom mogel pokazati, kaj znam. Ne, še bom čakal, pa četudi do večera!

Potem končno zagledam tisto kosmato bitje, ki za seboj na vrvici vleče tisto drobno deklico.

»Hej«, zakričim in skočim iz sence. Že od daleč mi maha, ko me zagleda.

»Da si le prišla!« ji rečem.

»Povej mi, kako ti je ime?«

»Tinka,« odgovori.

»Nimava veliko časa. Mami sem rekla, da bi peljala Pikija do gozdička in nazaj in je dovolila.«

»Potem pa se hitro odpraviva,« ji rečem in pogledam Pikija, ki se mi navija okrog nog.

»Zelo rad ima ljudi,« pravi Tinka.

»Stalno teka za njimi, vedno moram paziti, da mi ne uide.«

»Daj mi že Pikija,« jo prosim. »Meni že ne bo ušel,« primem za vrvico in ga pogladim po glavi.

Kmalu sva pri borovem gozdičku. Le še nekaj sto metrov imava do konca zaliva.

»Tu smo,« ji rečem, ko prispeva. Vidiš tisto veliko skalo tam preko?
»Do nje pridejo valovi z odprtega morja, naprej pa ne gredo, zato je tu morje zelo mirno in na tisti skali bom letel.«
»Pa saj to je na drugi strani zaliva!«
»Pa kaj. Zaliv ni širok in morje je tu mirno. En, dva tri in sem čez.«
»In jaz?« me vpraša. »Naj ostanem tu?«
»Ali me hočeš videti, kako letim na valu ali ne?«
»Seveda te hočem.«
»Potem bova skupaj plavala tja in boš videla in takoj se vrneva.« Začudeno me pogleda in njene velike rjave oči so postale še večje.
»Ja, če bomo res hitro nazaj, ampak Piki ne mara vode.«
»Piki je pameten pes, počakal naju bo tukaj,« jo skušam prepričati.
»Psi čuvajo stvari, tudi Piki jih prav gotovo zna. Ta čas, ko naju ne bo, bo Piki pes čuvaj. Jaz bom pustil tukaj svojo majico in japonke in Piki jih bo čuval in tudi ti lahko pustiš svoje. Ne moreš plavati v japonkah.«
Odloživa torej svoje stvari v senci bora kraj poti.
»Hitro bova nazaj Piki, lepo leži tukaj,« mu pravi Tinka. Kar nekajkrat se je morala vrniti k njemu, ga pobožati in posaditi na mesto poleg najinih stvari, preden se je kosmatinec umiril in se ulegel. Hitro sva bila preko zaliva. Ko priplavava na drugi breg, ji razložim.
»Vidiš, tukaj prihajajo valovi z odprtega morja. Videla boš, kako leti metulj, ko bom zlezal na skalo in na skali počakal val. Ko bo val prišel, bom razširil roke in noge in val me bo prinesel preko, kot nese veter metulja preko cveta. Pokazal sem ji, kako gre in s plitvine na obali me je opazovala. Ko sem zlezal iz vode, je plosknila z dlanmi in rekla:
»Super! Res je izgledalo, kot bi letel na valu, ko te je neslo čez. Ali lahko poskusim tudi jaz?«
»Seveda, nič lažjega,« jo opogumljam. Zakoraka od mene po robu skale, in ko že skoraj pride do mesta, kjer bi morala leči v vodo in počakati val, se nekaj zgodi. Kot bi jo nekaj odsekalo, se zavrti, zakriči in pade po skali. Na vso moč zakričim.
»Tinka!« in stečem proti njej. V istem trenutku naju val oba odnese preko roba. Naenkrat ne vem, kje je spodaj, kje je zgoraj. Polno je mehurčkov, vse brbota. Zagledam zrcalo gladine. Gor, gor! Moram po zrak. Globoko zajamem zrak. Zdi se mi, da slišim kričanje ljudi. Znova se potopim. Vse je tiho in mirno, kot da se ni nič zgodilo. Sončni žarki migljajo v globino. Srce mi od razburjenja tolče v prsih kot konjska kopita. V ušesih bobni. Globina se upira. Jo bom premagal? Moram, moram, moram! Zagledam jo. Lasna sponka, ki jo je bila ob padcu izgubila, se potaplja kraj nje. Kamni v njej se svetlikajo v šibki svetlobi. Lasje se ji ovijajo okrog obraza in okrog glave vidim rdečilo. Kri. Še malo in zgrabim jo za roko. Hitro gor! Čutim, kako sem s samo eno roko nemočan. Divje potiskam vodo z nogami in roko. Le počasi se dvigava. V glavi se mi vrti. Sili me na bruhanje. Takrat me nekaj močno odrine in potegne za seboj Tinkino telo. Gor sem in globoko vdihnem. Srce tolče kot noro.
»Poba, kaj delaš?« slišim in močna roka me vleče proti obali. Vidim postave, ki se sklanjajo nad njenim telesom. Nekdo kriči proti čolnu, ki se bliža. »Hitro, pokličite reševalno!« Tinko na nosilih odnesejo po plitvini do čolna, ki kmalu zatem izgine v smeri pristana.

Telo se mi stresa v krčih, ko čepim na skali in stiskam glavo med kolena. Mislim sem, da so se že vsi porazgubili, ko zaslišim v bližini glas. »Fant, ti pomagam?« Zdrznem se in ne da bi ga pogledal, zakričim: »Ne!« in skočim v vodo. Bežim na drugi breg. Tam Piki še čuva najine stvari. Miga z repom, ko padem poleg njega na tla. Čutim toploto od sonca segrete zemlje pod seboj, in kot da me trga po koščkih v spanec. Zdrami me hrup. Bobnenje, potem neznosno piskanje, skoraj tišina, in kmalu zatem spet neznosno piskanje, ki gre nad morje in nato polagoma utihne nad celino. Helikopter. Solze mi drsijo po obrazu in kapljajo v prst pod menoj. Srečno Tinka, kar naprej kot molitev ponavlja glas v meni in oprusti, ne bi smel.

Ko se zbudim, je skoraj že mrak. Piki še vedno leži poleg mene. Poliže me z jezikom po licu, ko obrnem obraz proti njemu.

»Grega, Piki,« mu rečem, poberem Tinkine japonke in stečeva. Ustaviva se šele na stopnicah hiše, ki jo je s prstom pokazala Tinka in rečem: »Piki, čuvaj Tinkine japonke.« Ulegel se je poleg njih, kot da je vedel, kaj mora storiti. Pobožal sem ga in pritisnil svoj obraz ob njegovo glavo. Piki ne bi bil pravi pes, če me ne bi bil iz hvaležnosti zopet poslinil po obrazu. Preden sem pritisnil na zvonec, sem dejal: »Pazi na Tinko, ko se vrne. Takrat bomo šli zopet na sprehod in nikdar več te ne bomo pustili samega. In tudi nikdar več ne bomo leteli kot metulji.« Potem sem zbežal v temo.

Oglasila se je melodija. Orglice so zazvene. Bila je ona. Pogledal sem preko ceste v drugo nadstropje stavbe, kjer je stanovala. Igrala je na orglice, slonela je na okenski polici in se mi smejala. Pomahala mi je. In jaz sem, medtem ko sem hodil in gledal v tla, pomahal nazaj. Za trenutek sem obstal in se ji nasmehnil.